

Kuu hohti hopeisena lampuna metsän yllä, luoden pelottavia varjoja ympäristöön. Kävelin eteenpäin tietämmättä minne ajoin. Olin yksin, mutta tunsin että joku tai jokin seurasi. Pelko valtasi ruumiini ja lähdin juoksemaan yhä kovempaa. Tunne että joku seuraisi vahvistui joka askeleella. En uskaltanut katsoa taakseen. Piilouduin ison puun taakse ja nyt olin varma, joku seurasi. Kuulin askelia ja varjo lankesi päälleni. Vaisto käski paeta, mutta ruumiini ei totellut. Yuugi heräsi hätkähtäen. - Taas se sama uni. Hän ajatteli ääneen. Uni ei ollut Yuugin mielestä tavallinen, siinä oli jotain outoa. Uni toistui säännöllisin väli ajoin. Yuugi hätkähti ajatuksistaan siihen, että joku koputti oveen. - Saako tulla? Jasu kysyi raottaen ovea. Yuugi viitasi vain ystävälleen ja tämä tuli sisään. Jasu oli Yuugin paras ystävä. Hän oli luotettava ja tiesi aina mikä auttoi. Hän ja Yuugi olivat tunteneet jo pitkään. Vaikka Yuugi luotti ystävättäreensä tämä ei ollut koskaan kertonut itsestään. Ainoa asia jonka hän oli kertonut, oli että Jasu oli vaan lempinimi. Yuugi oli monesti kysynyt hänen taustoistaan tai nimestään, mutta oli lopulta luovuttanut. - Onko jokin vinossa? Jasu kysyi Yuugilta ja tuli huolestuneen näköisenä tämän luokse. - Kaikki on ihan hyvin, nukuin vaan huonosti. Yuugi myönsi. - Taas se uni vai? Jasu kysyi laittaen aamiais tarjottinen yö pöydälle ja kaataessaan teen Yuugille. Yuugi vain nyökkäsi sanomatta enenpää. Jasu ojensi tee kupin ystävälleen ja hymyili varovaisesti. Hän meinasi sanoa jotain, mutta eräs palvelus neidoista tuli käskemään häntä autamaan. - Minun on nyt mentävä, mutta puhutaan lisää myöhemmin. Jasu hyvästeli ystävänsä ja meni palvelus neidon mukaan. Yuugi jäi yksin huoneeseensa. Aurinko oli jo korkealla ennen kuin Yuugi tuli alakertaan. Hän oli pukeutunut kauniiseen siniseen leningiin, joka oli hänen äidiltään. Yuugin äiti Elisabet oli menehtynyt kulkutautiin muutama vuosi ennen kuin hän tapasi Jasun ensikertaa. Yuugin isä oli jättänyt äidin ja tyttären keskenään. Hän eleli tällä hetkellä kaukana poissa. Moni luuli hänenkin menehtyneen, mutta Yuugi tiesi hänen olivan elossa sillä aina syntymä päivänä hän sai paketin isältään. Isä maksoi kaikki palvelijat ja koti opettajat, mutta Yuugi viis veisasi opinnoista. Hän halusi lähteä maailmalle niin kuin isä. Jasu oli kertonut hänelle ulkopuolisesta maailmasta. Yuugi oli ollut kateellinen Jasulle, joka oli nähnyt paljon ulko puolista elämää. Mutta tänään Yuugi ei saisi unelmoida toisen laisesta elämästä, sillä hänen kihlatunsa Luka oli tullut käymään. Luka oli Yuugin isän valitsema sulhanen. Hän ei hyväksynyt sitä että nainen päättäisi perheen asioista. Yuugin mieletä Luka vaan tavoitteli perheen varoja. Luka oli juuri sallainen joka ei uskonut naisiin pätkän vertaa. Yuugi tervehti kihlattuaan hymyllä, jossa oli hivenen surullinen sävy. - Kulta, miten olet voinut? Luka kysyi Yuugilta antaen samalla sellaisen vaikutelman ettei häntä oikeasti kiinnostanut miten tyttö oli voinut. - Hyvin, paitsi olen ikävöinyt sinua. Yuugi vastasi purren hammasta yhteen. - Minäkin ikävöisin itseäni, jos en näkisi kuvaani päivään. Luka totesi sydämmettömästi. - Mutta oli minulla asiaakin. Nyt on syytä juhlia ja kunnolla. Hän julisti koko kartanon väelle. - Miksi? eihän sinulla vielä ole merkki päivä. Yuugi totesi kummastuneena. Hän käänsi katseensa Jasuun, joka seiso muiden työntekijöiden vieressä hiljaa. Yuugi kysyi ilmeillään "Eihän hänellä oikeasti ole mitään merkki päivää". Jasu vastasi katseellaan "Ei ole". - Höpsö me kaksi menemme viimein naimisiin. Luka totesi ihaillen itseään peilistä. - Naimisiin? Yuugi säikähti.